

stændigheder må overskride grænsen til et andet medlemsland med det formål at observere og forfølge lovovertrædere.

Efter artikel 40, stk. 1, kan politiet i et medlemsland under visse nærmere betingelser fortsætte en *observation* af en mistænkt lovovertræder på et andet medlemslands territorium, når det andet medlemsland har givet tilladelse til det. Det andet medlemsland kan til enhver tid vælge at overtage observationen.

I særligt hastende tilfælde, hvor det ikke er muligt at anmode det andet medlemsland om tilladelse, kan et medlemslands polititjenestemænd efter artikel 40, stk. 2, uden tilladelse fortsætte en observation på et andet medlemslands territorium. Det kan dog kun ske i tilfælde af alvorlige forbrydelser som nævnt i artikel 40, stk. 7, herunder f.eks. manddrab, bortførelse, gidseltagning og ulovlig handel med narkotika. Den pågældende stats myndigheder skal, allerede mens observationen finder sted, underrettes om, at grænsen vil blive passeret, og kan til enhver tid kræve, at observationen standses.

Efter artikel 41, stk. 1, kan et medlemslands politimyndigheder, der på eget territorium har optaget *forfølgelse* af en person, som er antruffet på forskergering i færd med at begå eller medvirke til en strafbar handling, fortsætte forfølgelsen på et andet medlemslands territorium («hot pursuit»). Det gælder dog kun i tilfælde af visse nærmere angivne forbrydelser, jf. artikel 41, stk. 4, og det gælder kun, når der ikke inden grænsepassagen er tid til at underrette det andet medlemslands myndigheder, eller når disse myndigheder ikke kan nå frem i tide til at overtage forfølgelsen.

En tilsvarende ret til fortsat forfølgelse gælder, når den forfulgte er undvejet fra varetægtsarrest eller fængsel.

Forfølgelse må kun ske over landgrænser, jf. artikel 41, stk. 5, litra b. Det betyder, at artikel 41 for Danmark kun er relevant i forhold til Tyskland og – om nogle år – Sverige.

De forfølgende polititjenestemænd skal senest ved passagen af grænsen tage kontakt til myndighederne i det medlemsland, på hvis territorium forfølgelsen fortsættes. Forfølgelsen skal indstilles, så snart det pågældende medlemsland kræver det, men dette medlemslands kompetente myndigheder skal på anmodning af de forfølgende polititjenestemænd pågribe den forfulgte og fastslå hans identitet eller anholde vedkommende.

Efter artikel 41, stk. 9, skal medlemslandene afgive en erklæring, hvori de på grundlag af artikel 41, stk. 2, 3 og 4, fastlægger betingelserne for, hvorledes de medlemslande, som det pågældende land har fæl-

les grænse med, kan udøve deres ret til forfølgelse m.v. Danmark agter at afgive en erklæring, hvorefter tysk politi kun må foretage forfølgelse i anledning af de meget alvorlige forbrydelser, der er nævnt i artikel 41, stk. 4, litra a (manddrab, voldtægt, ulovlig handel med narkotika m.v.). Endvidere bestemmes det i erklæringen, at tysk politi kun må foretage forfølgelse indtil 25 km fra den dansk-tyske grænse, og at tysk politi ikke efter konventionen må standse personer på dansk territorium.

Der vil således ikke blive tale om, at tyske polititjenestemænd, bortset fra eventuelle tilfælde af nødværge, kan anvende magt i Danmark.

Der gælder en række fælles bestemmelser for udførelsen af de nævnte opgaver, jf. artikel 40, stk. 3, og 41, stk. 5. De pågældende polititjenestemænd skal f.eks. overholde lovgivningen i det medlemsland, på hvis område de observerer eller forfølger, og de skal efterkomme påbud fra de lokale myndigheder. De skal være let genkendelige, når de foretager forfølgelse. De har ikke adgang til private boliger m.v. De kan medføre deres tjenestevåben på det andet medlemslands territorium, men må kun anvende dem i tilfælde af nødværge.

Retten til at medbringe tjenestevåben efter artikel 40, stk. 3, litra d (observation) gælder i modsætning til artikel 41, stk. 5 litra e (forfølgelse) ikke, hvis det medlemsland, hvor observationen foregår, udtrykkeligt modsætter sig det.

Det må antages, at der i de fleste tilfælde, hvor det kan komme på tale at fortsætte en observation på dansk område, forinden vil blive indhentet tilladelse fra dansk politi efter artikel 40, stk. 1. Det bør i den forbindelse være op til politiet efter en konkret vurdering at tage stilling til, om der er grundlag for at modsætte sig, at tjenestevåben medbringes.

I hastende tilfælde som omtalt i artikel 40, stk. 2, hvor det ikke er muligt for de pågældende fremmede polititjenestemænd at anmode om tilladelse til fortsat observation, er der efter Justitsministeriets opfattelse ikke grundlag for at modsætte sig, at der medbringes tjenestevåben, hvis observationen fortsættes over *landgrænser*, dvs. den dansk-tyske grænse og om nogle år Øresundsforbindelsen. I sådanne tilfælde vil det normalt være meget vanskeligt at træffe foranstaltninger for at skaffe sig af med tjenestevåbenene.

Er der derimod tale om, at observationen fortsættes ind på dansk område med *skib eller fly*, bør udgangspunktet efter Justitsministeriets opfattelse være, at der ikke kan medbringes tjenestevåben. Det hænger sammen med, at det i sådanne tilfælde normalt må antages at være muligt på betryggende måde at deponere tjenestevåbnet. Der kan dog foreligge